ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Ποια είναι η δυσκολότερη εργασία; Να ψάχνει κάποιος να βρει εργασία με αμοιβή. Ποια είναι ακόμα πιο δύσκολη εργασία; Να προσπαθεί ένας άνεργος να παράγει έργο χωρίς αμοιβή. Γιατί άλλο άνεργος και άλλο άπραγος! Η δύναμη της στρατιάς των ανέργων σήμερα στην Ελλάδα –και όχι μόνο- θα ήταν καθοριστική για την πορεία της χώρας εάν όλοι εμείς οι άνεργοι δεν μέναμε και άπραγοι.

Τι θα γινόταν αν ο καθένας με τις δεξιότητες ζωής που έχει αποκτήσει, με τα εφόδια ζωής που είναι εξοπλισμένος και με τη συναισθηματική νοημοσύνη που έχει αναπτύξει, σηκωνόταν κάθε πρωί και φρόντιζε αυτή την ουσιαστική (και που δεν μπορεί να του την πάρει κανείς!) περιουσία του να την μοιραστεί με την κοινωνία, κι όχι να την καταργήσει απαξιώνοντάς της – όπως επιθυμεί διακαώς κάθε εξουσία- με την απραξία; Τι θα γινόταν αν ο καθένας εκανε αισθητή την παρουσία του και τις θέσεις του, στην κοινωνία, ως πολίτης που συμμετέχει στα κοινά;

Και δεν μιλάμε για συμμετοχή σε φιλανθρωπικά σόου, που προϋποθέτουν συνήθως τη λύπηση και την ανισότητα στην νοοτροπία του κάθε ...φιλάνθρωπου. Ούτε βέβαια για εθελοντισμό έξω από κοινωνικές δομές που βολεύει πάρα πολύ την κάθε εξουσία... αλλά για ισότιμο μοίρασμα.

Μοιράζομαι ότι είμαι, ότι νιώθω, ότι σκέφτομαι, και ότι έχω και δεν έχω με τους ανθρώπους. Τι σημαίνει άνθρωπος, αν όχι αυτός που συνυπάρχει με τους Άλλους για να μοιράζεται;

Στις Σκουριές υπάρχουν πολλοί άνεργοι που δεν πήγαν να εργαστούν στο εργοτάξιο που καταστρέφει τον τόπο τους, αγωνιζόμενοι αντίθετα ενάντια σε αυτό. Πόσοι επίσης από τους πρώην εργαζόμενους της ΕΡΤ δεν πήγαν να καταθέσουν αιτήσεις για να προσληφθούν στην ΝΕΡΙΤ ενώ το είχαν τόσο ανάγκη; Πόσοι από αυτούς συνεχίζουν να παράγουν έργο ως κατά τα άλλα ...άνεργοι, όπως π.χ. οι απολυμένες καθαρίστριες με τον αγώνα τους;

Υπάρχουν βέβαια και έργα ανθρώπων που είναι καταστροφικά (και συνήθως αυτά ειδικά αμείβονται!) όταν δεν λαμβάνουν υπόψιν τους όλο το... δάσος, όλη την εικόνα, όλη την κοινωνία, αλλά βλέπουν και νοιάζονται μόνο για το δικό τους ...δεντράκι: το προσωπικό τους συμφέρον.

Μια νοοτροπία ακροδεξιάς κοπής, μετεμφυλιακής κοπής, που μας έφερε ως εδώ, όσες βολικές ταμπέλες κι αν κολλήσαμε και συνεχίζουμε να κολλάμε κατά καιρούς (σοσιαλιστής,

νεοδημοκράτης, δημαρίτης, ανελίτης, αλλά και αριστερός ενίοτε).

Αυτή η νοοτροπία του νοικοκυραίου κυρ Παντελή, μας κατέστρεψε, και δεν ξέρω αν προλαβαίνουμε να αναστρέψουμε την καταιγιστική αυτή πορεία. Όμως σίγουρα για αρχή μπορούμε να σώσουμε την αξιοπρέπεια και την τιμή μας (όχι φυσικά εκείνη που μετριέται με χρηματικά ποσά).

Να σώσουμε την ψυχή μας, τον πολιτισμό μας, με τα έργα μας, που δεν πωλούνται. Και δεν πωλούνται αυτά τα έργα, για να μην πουληθεί η χώρα μας. Τα έργα των ανέργων που δεν μένουν άπραγοι... Τα έργα που δεν μπορεί να αξιολογηθούν ούτε να κατανοηθούν από Οίκους και Αγορές.

«Όλοι είμαστε άνεργοι», «Όλοι είμαστε Charlie», όλοι είμαστε όμως και τζιχαντιστές, όλοι είμαστε και το καλό και το κακό, γιατί είμαστε υπεύθυνοι και συμμετέχουμε θέλουμε δε θέλουμε όχι μόνο σε ότι γίνεται μέσα στα σπίτια μας, αλλά στην αυλή του κόσμου που περιφερόμαστε.

Σε αυτή την περίοδο μεγάλης Ευρωπαϊκής όσο και παγκόσμιας αναταραχής, των αναπόφευκτων αλλαγών και μεταβάσεων, που δεν ξέρουμε τι μας ξημερώνει σε κανένα επίπεδο, και κορυφώνεται το φαινόμενο να αλλάζουν οι άνθρωποι ιδεολογίες και πολιτικά στρατόπεδα εν μία νυκτί, ο καθένας από μας ας μην πετάξει στον κάλαθο των αχρήστων την περιουσία του: την ψυχή του, το μυαλό του, τα όνειρά του, τη ζωή του, το εν δυνάμει έργο του.

Σε μια χώρα με τόση μεγάλη περιουσία, με τόσο ανεκτίμητο πλούτο, φυσικό και πολιτισμικό, δεν νοείται να μην βρίσκεται μια λύση, να μην αξιοποιείται το ανθρώπινο δυναμικό όσο και οι φυσικοί πόροι και η πολιτισμική κληρονομιά της.

Οι κυβερνήσεις με την πολιτική τους εξαθλίωσαν και ατίμωσαν αυτή τη χώρα. Την έβγαλαν στο σφυρί. Έστειλαν παιδάκια σε ιδρύματα. Έσπρωξαν εκατομμύρια στον ΟΑΕΔ. Κλώτσησαν χιλιάδες στα παγκάκια και στα σκουπίδια. Έσυραν χιλιάδες στον τάφο και χιλιάδες στις φυλακές και στα κρατητήρια. Τρομοκράτησαν, βασάνισαν και κακοποίησαν εκατομμύρια πολίτες και τους άφησαν να ζουν με ψίχουλα χωρίς να έχουν τα βασικά για την επιβίωσή τους και για την υγεία τους. Ανάγκασαν τους νέους -και όχι μόνο- να τραπούν σε άτακτη φυγή προς το εξωτερικό. Προκάλεσαν την κατάθλιψη και τον εκφασισμό σε ένα ολόκληρο έθνος.

Και τώρα, παραμονή εκλογών, ενώ η πλειοψηφία του πληθυσμού, για την ακρίβεια πάνω από το 63%, βρίσκεται κάτω από τα όρια της φτώχειας ή σε άμεσο κίνδυνο να τα …διαβεί, και ενώ παράλληλα μέσα σε αυτό το σκηνικό εξαθλίωσης τουλάχιστον ένας στους τρεις Έλληνες είναι άνεργοι, κάποιοι από την μειοψηφία που ακόμα εργάζονται με αμοιβή ή έχουν οικονομικούς πόρους, προσπαθούν διακαώς να μας πείσουν να μείνουμε με εκείνους που μας έσυραν ως εδώ για να μην πάθουμε χειρότερα! Να μείνουμε άπραγοι και να περιμένουμε να μας σώσουν κάποιοι με μια ψήφο!

Ο Γαβράς έχει πει: Δολοφόνοι όσοι πετάνε χίλιους εργάτες στο δρόμο. Τι είναι λοιπόν όσοι πέταξαν και συνεχίζουν να πετάνε εκατομμύρια;

Ειδικά ο άνεργος δεν νοείται να μένει άπραγος, γιατί τότε μόνο κινδυνεύει να χάσει την αξιοπρέπειά του. Τα δικά του έργα ίσως είναι τα σημαντικότερα για να εξαλειφθεί κάποτε η ανεργία, ή ακόμα και να βαφτιστεί σε κάποιο μελλοντικό Σύνταγμα ως κακουργηματικό αδίκημα του κράτους που την προκαλεί.

Ότι και να γίνει, η δική μου απλή κατάθεση σε αυτόν τον πόλεμο των Αγορών είναι το άνεργο έργο μου που με βοήθησε να μετατρέψω τον φόβο και την οργή, σε δύναμη ζωής, επικοινωνίας και μοιράσματος: Μια συλλογική τελικά προσπάθεια για την κατάκτηση της επίγνωσης **μέσα από μία έρευνα, του τι μας έφερε ως εδώ, και του τι πρέπει να κάνουμε.**

Για να μην μπορεί κανείς πια να πει –έστω και υποκριτικά- στο παρόν ή στο μέλλον ότι δεν ήξερε, δεν έπραξε με γνώση αλλά εν αγνοία του, ή ότι δεν είχε την κακή πρόθεση… άρα είναι αθώος και νίπτει τας χείρας του.

Και για να μην μπορεί κανείς να πει ότι ένας άνεργος χάνει την αξιοπρέπειά του επειδή χάνει -μόνο- την αμειβόμενη εργασία του… Γιατί το έργο ενός ανθρώπου δεν μετριέται με τα ένσημά του, ούτε το μισθό του, ούτε τις καταθέσεις του. Και γιατί η αξιοπρέπεια και η αξία της ζωής δεν μετριέται με τα πορτοφόλια

Πηγή:Κρυσταλία Πατούλη